

уряді на чолі відповідних ресортів, повинні виконувати їх і в Крайовій раді.

Таке рішення, з одного боку, може заспокоїти українців, з другого боку — воно не буде протирічити вичікуючій позиції Німеччини по відношенню до розвитку подій в Радянській Україні і в Києві. Остаточно, припустимо, пізніше визнати український уряд, замість сьогодні його касувати, особливо тоді, коли розвиток в Східній Україні лише підтвердить нашу сьогоднішню позицію.

Таке рішення дуже важливе тому, що державна самостійність України для обох сторін не підлягає дискусії.

Берлін, 21.7.1941

Політична служба
Організації Українських Націоналістів.
Відділення зовнішньої політики
та закордонної пропаганди.

Косик В.М. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів (1941-1942). Т.1. — Львів. — 1997. — С.213-217.

№ 86

Опінія радника Баума в Берліні референту МЗС Німеччини щодо створення Українського Крайового правління Я.Стецька

Берлін

21 липня 1941 р.

Берлін, 21 липня 1941 [р.]

Т[асмний] р[адник] Баум

Нотатка

Стосовно: проголошення “української державної влади” прибічниками Бандери у Львові 30.6.[19]41 [р.].

Покликання: лист Бюро райхсміністра закордонних справ з 16.7.[19]41 [р.] з приводу листа Володимира Стахова з 2.7.[19]41 [р.] до пана райхсміністра закордонних справ.

У подіях 30.6 у Львові йшлося про несподіваний переворот, здійснений людьми Бандери, які, мабуть, хотіли таким чином забезпечити собі першість серед інших українських груп. З цією метою було

використано захід, проголошений спершу лише як свято визволення національних українців Львова, щодо участі в якому згадані в листі пана Стахова представники німецьких збройних сил не мали ніяких застережень. Не поставивши перед тим до відома жодної німецької установи, заступник Бандери Ярослав Стецько – щойно після того, як відбулися згадувані Стаховом загальні привітання – несподівано відчитав прокламацію Бандери про встановлення української державної влади в Західній Україні, про ведення війни цим новим державним утворенням, “пліч-о-пліч” з Райхом, проти Радянського Союзу і про призначення Стецька керівником крайового уряду Західної України.

Те, що люди Бандери змогли випередити інші українські угруповання, пов’язане не лише з їхньою більшою легковажністю, але також із фактом, що вони проявили себе особливо активними. Більша кількість їхніх прихильників належала до українського батальйону, що воює в німецьких мундирах, який зайняв львівську радіостанцію і львівську ратушу; вони брали участь у веденні радіопропаганди і т.ін.

Знову ж таки, німецькі військові інституції зацікавлені в тому, щоб налагодити зв’язок з будь-якими організованими українськими колами, які б, зі свого боку, здійснювали відповідні заходи для підтримання спокою, порядку й опіки на окупованих територіях. Оскільки, як виглядає, люди Бандери разом з їхніми осередками, що діють в краю, найраніше опинилися на місці і, очевидно, вони повинні були б мати в цьому співробітництві першість, з німецького боку природно йшлося лише про місцеві завдання наведення порядку. Львівське зібрання намагалося надати ситуації державно-політичного спрямування.

Проф[есор] Кох, який був присутнім, як представник абверу, на львівських зборах і привітав їх як свято визволення ще перед відчитанням прокламації, у різких виразах заявив панові Стецькові про нелояльність його поведінки і разом з іншими представниками Німецьких збройних сил залишив зал. Тимчасом, однак, люди Бандери самовільно вчинили ще одну самоволю: вони поширили через львівську радіостанцію прокламацію Бандери.

Реакцією з німецького боку стали розпорядження про заходи безпеки, вжиті до Бандери та деяких його найближчих співробітників, які, хоч і були відносно м’якими, проте повинні були усвідомити їм справжній стан справ. Бандеру змусили виїхати з Генерального Губернаторства, де він доти перебував, до Берліна: тут його деякий час утримували під домашнім арештом: тепер він ще перебуває під почесним арештом, проте має свободу пересування в межах Великого Берліна. Так само вчинили й зі Стецьком.

Про ситуацію у Львові, враховуючи викладене вище, я чув, що

при відповідній участі проф. Коха в даний момент створюється “Українська крайова рада”, а за іншою версією – лише за назвою “Українська рада довір’я”. Ця інституція повинна лише бути в розпорядженні німецької адміністрації, як дорадчий орган. Існує намір залучити до неї також людей Бандери; але, мабуть, не усунули всі розбіжності в поглядах.

Це п[анові] р[аднику] п[осољства] Гросскопфу.

Політичний архів Міністерства закордонних справ. Бонн. Політичний відділ. XIII/24. № Е 292454 – Е 292455. Копія. Машинопис; Косик Володимир. Україна в Другій світовій війні у документах. Збірник німецьких архівних матеріалів. – Т.1. – С.211-212. Переклад з німецької. – С.209-210; Злерко Д. - № 23; Українське державотворення. Акт 30 червня 1941: Збірник документів і матеріалів. – Львів-Київ: Літературна агенція “Піраміда”, 2001. – С.193-195.

№ 87

Опінія референта МЗС Німеччини Гросскопфа до бюро рейхсміністра закордонних справ в Берліні щодо листа В.Стахіва до Й.Ріббентропа від 2 липня 1941 р.

Берлін

21 липня 1941 р.

Реф[ерент]: Гросскопф

До Д IX 44

Стосовно: листа пана Володимира Стахова пану райхсміністру закордонних справ від 2.7.1941 р. про його призначення на посаду уповноваженого Українського крайового уряду.

2 додатки*

Ті події, з яких пан Володимир Стахів сподівався вивести свій мандат, щоб могли оголосити пану Райхсміністру закордонних справ про своє призначення на посаду уповноваженого якогось Українського крайового уряду у Львові, коротко зображені в нотатці, яка додається.

* Дописано від руки, на полях документа є рукописні помітки.